

Jeg synes, man ser det ikke saa sjældent. Saa nødvendigt det er, at Lønningerne svare til det Niveau, paa hvilket Mennesker skulle leve, saa misligt er det, hvad jeg ogsaa synes at have set af og til i Lærerverdenen, at Hensynet til Lønningerne bliver et og alt, og Hensynet til Arbejdet i Forhold dertil underordnet — at man kunde saa at sige i højmodig Iver arbejde en Smule ud over akkurat det Klokkeslet, hvor Arbejdstimen ender, er en Tanke, der afvises. Selv om jeg ikke mener, det er almindeligt, er der altsaa dog en Fare. Men jeg tror rigtignok, man fjerner denne Fare lettest, ved at man ikke lader Folk leve under Forhold, hvor de i menneskelig Henseende maa lide under en utilstrækkelig Løn.

En Statsseminarielærer, som han i Øjeblikket lønnes, har, naar han er noget over 40 Aar gammel, 2,400 Kr. aarlig. Naar han skal gøre sit Budget op, maa han sige omtrent saadan: Min Familie bestaar af Mand, Kone og 3 Børn — gennemsnitlig vel — og en Pige. Det bliver til Føde for os seks 1,300 Kr. om Aaret, til Husleje 450 Kr., Skatter 130 Kr., pligtig Enkeforsørgelse 130 Kr., Lys og Brændsel 175 Kr., Pigeløn 150 Kr. og Læge og Medicin 40 Kr. I alt bliver det 2,375 Kr. Hvad Livet i øvrigt kræver af mig, har jeg saa 25 Kr. til; for dem skal jeg skaffe Klæder til de 5 Personer, jeg har at forsørge; med dem skulle alle Bogaanskaffelser, alle Fornøjelser, alt, hvad der i det hele taget ligger udenfor de omtalte Poster, bestrides. Det er jo umuligt. Det betyder, at Manden enten maa knappe af paa de Nødvendighedsartikler, jeg nævnedes — men han kan ikke knappe af paa dem, uden at han og hans Familie lide derunder —, eller ogsaa maa han have et Ekstraarbejde, som kan raade Bod paa, hvad han mangler. Og saaledes som Seminarierne i Øjeblikket ere beliggende, kræves der et særligt stort Arbejde for at faa en passende Ekstrafortjeneste.

Naar man saa vil sammenligne en saadan Seminarielærers Løn med andre Læreres, saa regnes for det første, ifølge den nye Lærerlønningsslov, for Købstadlærernes Vedkommende Tjenesteaalderen fra det fyldte 24de Aar. Det vil sige, at ved 32 Aars Alderen har Købstadlæreren 2,100 Kr., Seminarielæreren 1,800 Kr. 4 Aar efter, altsaa naar de begge ere 36 Aar, har Købstadlæreren 2,400 Kr., Seminarielæreren kun 2,100 Kr. Blive de 40 Aar, er Modsætningen 2,700 Kr. for Købstadlæreren mod 2,200 Kr. for Seminarie-

læreren. Ved 44 Aar er det 3,000 Kr. og 2,700 Kr. Ved 48 Aars Alderen er Seminarielæreren endelig naaet op i Højde med Købstadlæreren; saa faa de begge to 3,000 Kr. Og saa faar derefter Seminarielæreren Forspringet, idet Købstadlæreren bliver staaende ved 3,000 Kr. Vil man gaa til København og foretage en lignende Sammenligning ud fra en tilsvarende Aldersberegning, viser det sig, at ved 33 Aars Alderen har den københavnske Kommune-lærer 2,500 Kr., Seminarielæreren 1,800 Kr. Ere de 42 Aar gamle, saa er Forskellen 1,200 Kr. om Aaret, henholdsvis 3,600 og 2,400 Kr., og det varer saa længe som til det 53de Aar, inden de staa paa lige Løn, 3,600 Kr. for hver. Læreren i København har naaet det i det 42de Aar; Seminarielæreren maa vente 11 Aar længere derpaa. Det er altsaa netop i de Aar, hvor den største Byrde hviler paa saadanne Mennesker, at de ere ringere stillede. Naar de først ere oppe i 50erne, og deres Børn ere ved at blive voksne, kan jo, mange Gange i alt Fald, Børnenes Virksomhed bidrage til at frigøre Forældrene.

Det vil ses, at hvad enten man betragter Sagen i sig selv eller i Sammenligning med, hvorledes andre Lærere lønnes, trænges der i høj Grad til en ny Lønningsslov for Seminarielærerne, og den burde vel følge saa kort Tid som muligt efter, at Loven om det forøgede Arbejde for dem er bleven vedtagen.

Jeg skal saa kun, i Tilslutning til en tidligere Taler, nævne, at ogsaa jeg vilde anse det for ønskeligt, at det ikke blot var Mænd, men ogsaa Kvinder, Staten ved Læreruddannelsen tog sig af ved at oprette Statsseminarier ogsaa for dem. Om det vil kunne naas ad den Vej, som er bleven antydnet, nemlig at man lader det blive ved de bestaaende Seminarier, men blot optager Kvinder tillige, ved jeg ikke rigtig. Jeg ved ikke, om Staten finansielt vil staa sig bedre derved end ved at oprette særlige Kvindeseminarier. Jeg er heller ikke ganske vis paa, om det af andre Grunde vil være praktisk netop i den Alder, i hvilken de unge komme paa Seminarier, 18 Aars Alderen eller ved det Lav, at begynde en Fællesundervisning der. Men det Spørgsmaal vil jeg lade staa hen. Det afgørende forekommer mig at være, at Staten paa en fyldigere Maade end hidtil tager sig af den kvindelige Uddannelse til Skolens Tjeneste. Det, vi hidtil have haft, er jo Forskoleseminarier, i hvilke dog kun Deltagelsen i en Brøkdal af Skoleundervisningen forberedes, og det